

[Udenrigsministeren.]

er udsat for en belastning, som vil forøges, efterhånden som tolden nedsættes yderligere blandt de seks indbyrdes.

De kvotaudvidelser, som de seks indbyrdes foretager, er også en kilde til forskelsbehandling. Jeg har tidligere nævnt, at problemet for så vidt angår industrivarerne i det store og hele er koncentreret om Frankrig, da de andre fem lande stort set har liberaliseret deres import af industrivarer. For landbrugsvarernes vedkommende er stillingen mindre klar. Romtraktaten bestemmer, at de for industrivarerne fastsatte kvotaudvidelser også i princippet skal finde anvendelse på landbrugsvarerne. Det synes dog, som om der endnu ikke mellem de seks lande er opnået enighed om, hvorledes denne bestemmelse i praksis skal gennemføres. Navnlig er det uklart, i hvilket omfang der vil blive åbnet 3 pct. kontingenter for hovedlandbrugsvarerne. Tyskland har således ikke åbnet et sådant kontingent for import af smør fra de øvrige fem lande. Som bekendt er der for øjeblikket ikke i Tyskland et aktuelt importbehov for smør, hvilket jo har haft til følge, at Danmark under handelsforhandlingerne med Tyskland ikke kunne opnå et fast kontingent for denne traditionelle og vigtige eksportvare fra Danmark til Tyskland. Spørgsmålet om størrelsen af de landbrugskontingenter, som Tyskland som den største importør af fødevarer skal åbne til fordel for de andre unionslande i den første tid, er stadig til drøftelse, og Romtraktaten åbner mulighed for, at en løsning for en række af hovedvarernes vedkommende kan antage form af langtidsaftaler om leverancer af bestemte mængder fastsat under hensyn til den nationale produktions og forbrugets størrelse.

Da det ikke kan forventes, at Danmark gennem en midlertidig ordning vil kunne få løst sine problemer på landbrugsområdet, er det naturligt, at regeringen har søgt bedst muligt at sikre danske afsætningsinteresser i overgangsperioden, indtil der er opnået klarhed over ordningen på længere sigt gennem direkte forhandling, i første omgang med Tyskland, som er den næststørste aftager af danske landbrugsprodukter. Den dansk-tyske 3-årige handelsaftale, der blev afsluttet i december

måned i fjor, er et udtryk for Danmarks og Forbundsrepublikken Tysklands gensidige ønske om i fælles interesse at opretholde og udbygge den traditionelle vareudveksling mellem de to nabolande. Aftalen må ses på baggrund af de fra tysk regeringsside gentagne gange fremsatte erklæringer om, at man ikke ønsker, at fællesmarkedet skal føre en selvforsyningspolitik på landbrugsområdet, og at der i Tyskland findes forståelse for, at lande, der som Danmark har et stort traditionelt eksportmarked for levnedsmidler i Tyskland, også under de nye markedsdannelse bør have en fair sikkerhed for at kunne bevare dette marked for at gøre det muligt for dem at opretholde deres import af industrivarer fra Tyskland.

Handelsaftalen med Tyskland sikrer opretholdelsen af eksporten af visse danske landbrugsvarer i de traditionelle mængder og med de sædvanlige forøgelsesklausuler for en 3-årig periode indtil udgangen af 1961. Gennemførelsen af aftalen ligger som sædvanlig i hænderne på det dansk-tyske regeringsudvalg, der i sine forhandlinger skal tage hensyn til ønskeligheden af at forøge eksporten af danske landbrugsvarer til Tyskland i takt med stigningen i det tyske forbrug.

Afsluttelsen af den 3-årige aftale med Tyskland præjudicerer på ingen måde afgørelsen med hensyn til Danmarks stilling til en eventuel nærmere tilknytning til de seks landes fællesmarked. Aftalen hindrer hverken, at Danmark finder sin plads inden for et frihandelsområde eller, dersom en tilfredsstillende løsning herpå ikke findes, i en direkte associering med de seks.

De øjeblikkelige vanskeligheder bør imidlertid ikke overskygge det væsentlige spørgsmål, løsningen af det langsigtede problem: oprettelsen af et frihandelsområde eller „et økonomisk europæisk associeringsområde“, som kredse inden for de seks foretrækker at kalde det. De seks landes permanente administrative organ, den europæiske kommission i Bruxelles, hvis formand er den tidligere tyske statssekretær, professor Hallstein, har fået til opgave at udarbejde et nyt forslag, som kan danne grundlag for nye forhandlinger. Det vides, at kommissionen allerede har haft drøftelser om spørgsmålet med repræsentanter for de seks landes regeringer, og det forventes, at den vil